

dere, primumque locum post Vigor. Episcopum obtinere: pro ipsis quoque membris non exemptis idem Abbas tenetur Vigor. Episcopo exhibere reverentiam, obsequium, & honorem: quibus Vigorien. Episcopus sibi competenter exhibitus debet manere contentus.

C A P. XVIII.

Receptus sub protectione Papa, per hoc non censetur exemptus. hoc dicit.

Idem Ausonen. Episcopo. (an. 1214.)

EX parte a tua fuit quaesitum, utrum Clerici, & Laici, qui literas protectionis ostendunt, in quibus personae suae expresso nomine cum omnibus rebus suis sub Apost. protectione consistere declarantur, a jurisdictione Episcopi dioecesei sint exempti. Nos autem tibi respond. quod per literas hujusmodi ab Episcoporum suorum potestate minime subtrahuntur.

C A P. XIX.

Religiosi, quibus a Papa concessum est, ut Ecclesias ei subiectas possint in proprios usus convertere, non auctoritate propria, sed a dioeceseo loci possessionem illarum Ecclesiarum recipere debent: nisi in privilegio aliud exprimat.

Idem Eliden. Episcopo. c. (an. 1214.)

Pastoralis officii: (& infra.) Interrogasti utrum viris religiosi, quibus a S. Apost. est indultum, ut Ecclesias suas in proprios usus possint convertere, decedentibus personis earum, liceat auctoritate propria possessionem earundem intrare, vel per dioec. Episcopum e in ipsa fiant potius inducendi. Ad quod respon. quod nisi forte in indulgentia summi Pontificis id contineatur expressum, suo Episcopo inconsulto in possessionem ipsarum eis non est licitum introire: quia per indulgentiam hujusmodi Episcopali juri non credimus derogari.

C A P. XX.

Si is, propter cuius delictum positum est interdictum, illud non servat, alii nihilominus servare tenentur: secus, si ille non servat, in cuius favorem latum fuit.

Idem Episcopo, & Capitulo Tripol. g. (an. 1214.)

Petitisti per sed. Apost. hederi, utrum cum propter Hospitalarios, vel Templarios civitas vestra generalis supponitur interdicto, eidem non servantibus, vos illud teneamini observare. Ad quod duximus respondendum, quod illorum excessus vobis non praebet licentiam excedendi. Sed si praefati Hospitalarii, vel Templarii privilegiorum suorum fines excesserint, violando temere interdictum, quod pro eis fuerat promulgatum: ne videantur de aliorum fletu ridere, vos in poenam praesumptionis eorum, quamdiu ipsi violaverint interdictum, de nostra licentia celebretis.

C A P. XXI.

Privilegium concessum monasterio, ut ejus Monachi excommunicari non possint, intelligitur de Monachis existentibus in monasterio, vel in Ecclesiis sibi subiectis utroque jure. h. d. & est casus quotidianus.

Idem [an. 1214.]

Quoniam i per confessionem constat partis adversae, quod Nepefinus Episcopus jus Episcopale percipit in Ecclesia S. Blasii de Flagen. credimus, quod non obstante illo capitulo privilegii, quod monasterio est indultum, ut nullus Episcopus Ecclesias utroque jure illi subiectas interdicto supponere, vel Monachum, seu Clericum ejusdem monasterii synodare, vel excommunicare praesumat, praefatus Episcopus possit interdicere dictam Ecclesiam, & excommunicare Monachum, seu Clericum vestrum ad ejus regimen deputatum, cum alterutrum de jure fuerit faciendum: quoniam illud capitulum esse

a C. 8. eod. tit. in 3. comp. b al. taliter. c Helien. al. Beluen. d C. 8. eod. tit. in 3. comp. e Distio. Episcopum, deest in plerisque exemplar. f al. ipsas: sed ut plurimum habetur, ut est impressum. g Tripolitan. h C. 3. eod. tit. in 4. comp. i C. 4. eod. tit. in 4. comp. x al. Basili de Flagen. al. Flajan.

intelligendum videtur de Monachis, aut Clericis in ipso monasterio permanentibus, vel ad Ecclesias destinatis, utroque jure sibi subiectas.

C A P. XXII.

Episcopus remittens alicui Ecclesia decimas Episcopales indefinite, remississe videtur non solum praeteritas, sed & futuras. Et est casus notabilis.

Idem Londonen. a Archiepiscopo. Apost. sed. Legato. (an. 1214.)

Quia circa b: (& infra.) Quaevisisti, utrum Monachi omnium sanctorum privilegium praedecessoris tui, super Episcopalis decimis retinendis indultum extendere valeant ad possessiones acquisite, & postmodum acquirendas.

Super quo tale damus responsum, quod si decimarum illarum remissio facta extitit secundum canonicas sanctiones, praedecessor tuus indefinite decimas Episcopales monasterio remittendo [cum nihil exceperit, & potuerit excepisse, ac in beneficiis plenissima sit interpretatio adhibenda, nec debeat una eademque substantia diverso jure censi] intellexisse videtur non solum de decimis possessionum illius temporis, sed futuri.

C A P. XXIII.

Ponit Concilium ordinem quatuor Patriarchalium sedium usque ibi, servata: ubi ponit tria privilegia ipsarum. Primum, quia dant Pallium. Secundum ibi: Dominica, quia ante se Crucem deferri faciunt, praeterquam in casibus hic exceptis. Tertium ibi: In omnibus, quia ad ipsos appellatur, & in hoc protestatur ibi, Salvis.

Idem in Concilio generali. [an. 1216.]

Antiqua Patriarchalium d sedium privilegia renovantes sancta universalis Synodo approbante sancimus c, ut post Romanam Ecclesiam [quae disponente Domino super omnes alias ordinariae potestatis obrinet principatum, utpote mater universorum Christianidelium, & magistra] Constantinopolitana primum, Alexandrina secundum, Antiochena tertium, Hierosolymitana quartum locum obtineat, servata cuilibet propria dignitate: ita quod postquam Antistites earum a Rom. Pontifice receperint pallium (quod est plenitudinis officii Pontificalis insigne) praestito sibi fidelitatis, & obedientiae juramento, licenter & ipsi suis Suffraganeis pallium largiantur, recipientes pro se professionem canonicam, & pro Romana Ecclesia sponsonem obedientiae ab eisdem. Dominicae vero crucis vexillum ante se faciant ubique deferri, nisi in urbe Romana, & ubicunque summus Pontifex praesens extiterit, aut ejus Legatus utens insigniis Apostolicae dignitatis. In omnibus autem provinciis eorundem jurisdictioni subiectis ad eos (cum necesse fuerit) provocetur: salvis appellationibus ad sed. Apost. interpositis, quibus est ab omnibus humiliter deferendum.

C A P. XXIV.

Privilegium Religiosis concessum, ut possint sepelire confratres suos tempore interdicti, intelligitur de illis confratribus, qui licet maneat in seculo, obtulerunt se tamen Ordini mutato habitu seculari, vel de illis, qui bona sua eis dederunt usque fructu retento. Hoc primo. Privilegium Religiosis concessum, quo eis venientibus ad locum interdictum, semel in anno aperiuntur Ecclesiae, ut celebrentur in eis divina, intelligitur, quod una tantum sola Ecclesia aperiatur in loco. H. secundo.

Idem f. in eodem. (an. 1216. Romae.)

Ut

a Londin. b C. 5. eod. tit. in 4. comp. c De indefinita locutione, an, & quando equipollet universali, vide Cov. l. 1 var. ref. c. 13. d De Patriarcharum prerogativa, dignitate & numero, Chass. in Cat. glor. mundi. p. 4. consil. 9. Nic. Boer. de auctor. magni Concilii. n. 30. & seq. v. secundum locum. e Vide Clem. ult. tit. de privileg. f Scilicet Innoc. III. in Conc. Later. p. 27. c. 7. eod. tit. in 4. comp.

UT privilegia, quae quibusdam religiosis Romana concessa sunt Ecclesia, permanent inconcussa, quaedam in eisdem duximus declaranda, ne minus sane intellecta pertrahantur ad abusum, propter quem possint merito revocari, quia privilegium meretur amittere, qui permissa sibi abutitur potestate. Sane quibusdam Regularibus Apost. sedes indulget, ut his, qui fraternitatem eorum assumpserint, si forsitan Ecclesiae, ad quas pertinent, a divinis officiis fuerint interdictae, ipsosque mori contigerit, sepultura Ecclesiastica non negetur, nisi excommunicati, vel nominatim fuerint interdicti. Suos quoque confratres, quos Ecclesiarum Praelati apud Ecclesias suas non permiserint sepeliri, nisi excommunicati, vel interdicti fuerint nominatim, ipsi ad Ecclesias suas deferant tumulandos. Hoc autem de illis confratribus intelligimus, vel qui adhuc manentes in seculo eorum Ordini sunt obliti, mutato habitu seculari: vel eis, qui bona sua dederant inter vivos, retento sibi [quamdiu in hoc seculo vixerint] usufructu: qui tamen sepeliantur apud ipsorum Regularium, vel aliorum non interdictas Ecclesias, in quibus elegerint sepulturam: ne si de quibuslibet ipsorum Fraternitatem assumptibus fuerit intellectum, pro duobus, aut tribus denariis annuatim sibi collatis dissolvatur pariter, & vilescat Ecclesiastica disciplina: certam tamen & ipsi remissionem obtineant ab Apostolica sibi sede concessam. Illud etiam, quod hujusmodi regularibus est indultum, ut si qui fratrum suorum, qui ab eis missi fuerint ad recipiendas fraternitates, sive collectas in quamlibet civitatem, sive castellum, vel vicum adinvenerint, si forte locus ille a divinis officiis sit interdictus, in eorum jucundo adventu semel in anno aperiatur Ecclesiae, ut exclusis excommunicatis divina ibidem officia celebrentur: sic intelligi volumus, quod in eadem civitate, aut castro, aut villa una tantum Ecclesia ejusdem Ordinis fratibus semel (ut dictum est) aperiatur in anno: quia licet pluraliter dictum sit, quod in eorum jucundo adventu Ecclesiae aperiatur, non tamen ad Ecclesias ejusdem loci divinum, sed praedictorum locorum conjunctim sano referendum est intellectu: ne si hoc modo singulas ejusdem loci visitare Ecclesias, nimium vilipendi contingeret quentiam interdicti. Qui vero contra declarationes praedictas quicquam sibi usurpare praesumpserint, gravi subiaceant ultioni.

C A P. XXV.

Tempore generalis interdicti Episcopi non prohibiti, qui non fuerint culpabiles interdicti, clam celebrare possunt, & hodie istud non est privilegium Episcoporum, sed jus commune, ut in c. fin. de sent. excom. in 6. & ibi plene habetur, an, & quando, & qualiter possit celebrari tempore interdicti.

Idem a in eodem. [an. 1216.]

Quod nonnullis est religiosis indultum in favorem Pontificalis officii ad Episcopos extendentes concedimus, ut cum commune terrae interdictum fuerit, excommunicatis, & interdictis exclusis, possint quandoque januis clausis, suppressa voce, & non pulsatis campanis divina celebrare officia, nisi & hoc ipsum eis expresse fuerit interdictum. Verum hoc illis concedimus, qui causam aliquam non praestiterint interdicto, nec quicquam [doli b, vel] fraudis ingesserint, tale compendium ad iniquum dispendium pertrahentes.

C A P. XXVI.

Privilegia non sunt violanda etiam indirecte. h. d. generaliter.

Honorius III. Archiep. & Episcopis, in quorum dioec. monasteria, & Prioratus Cluniacen. monasterio subiecta consistunt. (an. 1216.)

a Innoc. III. in Conc. Lat. c. 48. & C. 8. eod. tit. in 4. comp. b haec duo verba, doli, vel, desunt in antiquior. cod.

Quanto amplius: (& inf.) Sane dilecti filii Abbas, & Conventus Cluniacen. a gravem nobis querimoniam obtulerunt, quod quidam vestrum, & vestrorum Officialis, cum in eos, & sui Ordinis Monachos non possint excommunicationis, & interdicti proferre sententias, eo quod super hoc Apost. sed. privilegiis sunt muniti, in eos, qui molunt in molendinis, vel coquunt in furnis eorum, quicquid vendendo, seu emendo, aut alias eis communicant, sententias proferunt memoratas: & sic Apostolicorum privilegiorum non vim, & potestatem, sed sola verba servantis dicti ordinis Monachos quodammodo excommunicant, dum eis alios communicare non sinunt. Ex quo illud etiam evenit inconveniens, ut ipsi Monachi quantum ad hoc judicentur judicio Judaeorum, & qui eis communicant in praedictis, majorem excommunicationem incurrant, quam etiam excommunicatis communicando fuerint incurfuri. Nolentes igitur haec crebris ad nos clamoribus jam perlata ulterius sub dissimulatione transire, vobis universis, & singulis mandamus, quatenus hujusmodi sententias in fraudem privilegiorum nostrorum de caetero non feratis: quia si super hoc ad nos denuo clamor ascenderit, non poterimus oculis conniventibus pertransire, quin promulgatores talium sententiarum feveritate debira castigemus.

C A P. XXVII.

Qui in habitu, & tonsura, & caeteris ut Laici conversantur, deprehensi in maleficiis se pro Clericis non defendunt: ita communiter summatur.

Idem V. quondam Anglorum Reginae illustri. (an. 1216.)

EX parte tua fuit propositum, quod nonnulli literati, quos nec habitus, nec tonsura Clericos profitentur, in terra tuae jurisdictioni subiecta degentes, cum deprehendantur in aliquibus forisfactis, ut jurisdictionem tuam eludant, & debitam pro delictis ultionem evadant, assumunt, seu etiam resumunt tonsuram abiectam, seu habitum clericalem, licet ante pro laicis ab omnibus haberentur. Ne igitur tonsura, vel habitu sic resumpto malitia foveatur, si tuam jurisdictionem exerceas in hujusmodi delinquentes, qui sine tonsura, & habitu in delicto fuerint deprehensi, aequanimitur duximus tolerandum: cum malitias hominum indulgeri non debeat, sed potius obviari.

C A P. XXVIII.

Parisis, & in locis vicinis jus civile legi non debet.

Idem c. (an. 1220.)

Super specula: [& inf.] Sane licet sancta Ecclesia legum secularium non respuat famulatum, quae aequitatis, & iustitiae vestigia imitantur: quia tamen in Francia, & nonnullis Provinciis Laici Rom. Imperatorum legibus non d utuntur, & occurrunt raro Ecclesiasticae causae tales, quae non possint statutis canonicis expediri: ut plenius sacrae paginae insistantur: [& infra. 1]

Firmiter interdicimus, & districtius inhibemus, ne Parisiis, vel in civitatibus, seu aliis locis vicinis quisquam docere, vel audire jus civile praesumat. Et qui contra fecerit, non solum a causarum patrocinio interim excludatur, verum etiam per Episcopum loci excommunicationis vinculo innodetur. Vos autem filii sic diligenter praescripta servetis, & faciatis studiosius ab aliis observari, quod veri amici sponsi possitis merito comprobari, dum per anachoritas suos erudiendos ad epithalamica carmina curaveritis promoveri. Dat. Rom. Pontificatus nostri an. quar.

a De ordin. Cluniacens. origine, & antiquitate Chass. in Catalog. glor. mundi p. 3. Vid. Covar. in pract. q. c. 32. c. C. Paris. & c. Eccl. Prelat. Paris. constitutis. quere sup. de magistris & c. d. quatenus Gloss. & Dd. hic quaerunt, an omnes subint. Imperatori, v. de Chass. in Catal. glor. mundi. p. 5. consil. 28.

[1 Et discipuli Helisei liberius juxta fuenta plenissima resideant, ut columbe dum in januis scalas non invenerint, ad quas divaricari valeant pedes suos.]

CAP. XXIX.

Innovatio privilegii jus novum non inducit, sed vetus conservat.

Idem Episcopo Bajocen. a (an. 1222.)

Quia b intentionis nostrae: (& infra. 1) Cum innovatio nec jus novum conferat, nec etiam tollat vetus, te in eo statu esse volumus, in quo tempore impetrata innovacionis dignosceris extitisse. Cæterum nullum per hoc intendimus juri alias eidem monasterio competententi præjudicium generari.

[1 Non extitit, ut per innovationem, quam fecimus cujusdam scripti monasterii SS. Caldonen. quod in registro bon. mem. Alex. Pp. p. n. reperimus contineri, derogaretur Eccl. Bajocen.]

CAP. XXX.

Privilegiati ut ubique possint cum altari viatico celebrare, hoc possunt sine licentia Prælatorum.

Idem. (an. 1223. Rome.)

In his, e, quæ ad cultum divinum facere dignoscuntur, non maligna, sed benigna esset potius interpretatio facienda. Unde mirari compellimur, quod cum fratribus Prædicatoribus, & Minoribus duximus indulgendum, ut ubicunque fuerint, sine parochialis juris præjudicio cum altari valeant viatico celebrare: quidam nimis stricte interpretando indulgentiam nostram, nituntur asserere, quod per eam prædicti fratres præter Prælatorum assensum facere hoc non possint: propter quod eos celebrare juxta indulgentiam Apostolicam non permittunt. Cum autem eis nihil conferret memorata indulgentia, sine qua id Prælati annuentibus liceret eisdem: Fraternitati tuæ mandamus, quatenus interpretatione hujusmodi reprobata, dum tamen ab aliis, quæ jure parochiali proveniunt, profus abstineant, datam eis licentiam celebrandi auctoritate nostra non differas publicare, ita quod dicti fratres aliquam ex indulgentia nostra videantur in hoc gratiam consecuti.

CAP. XXXI.

Privilegium de decimis novalium non solvendis, non comprehendit decimas tempore privilegii impetrati possessas ab aliis, nisi de possessione alterius in privilegio fiat mentio.

Gregorius IX. majoris Ecclesie, & Christianitatis Decano, & Archidiacono. Lincon.

(an. 1230.)

Dudum inter Priorem, & Conventum de Butefe d ex parte una, & Priorissam & Moniales de Campeffe ex alia, super decimis lite mota: [& infra.] De consilio fratrum nostrorum decernimus, juri prædictorum Prioris, & Conventus super decimis novalium, in quarum erant possessione tempore illo, quo indulgentiæ Apostolicæ impetratæ fuerunt, a parte altera de decimis novalium non solvendis, non debere per eas non facientes de hoc aliquam mentionem præjudicium generari.

CAP. XXXII.

Confratres privilegiatorum, nisi se ad eos in totum transferunt, ad Episcopalia jura tenentur.

Idem. (an. 1231.)

Quidam (sicut asseris) in privilegiatorum Fraternitate recepti, nolunt tibi de juribus Episcopalibus respondere: Verum quamdiu hujusmodi fratres moram in domibus suis fecerint e, eos compellere poteris ad dicta jura tibi integre persolvenda.

a Bajom. b Doctores in c. fn. sup. de fid. inst. & in c. Albericus, & c. significavit, de testibus. c Gloss. & Dd. in cap. quoniam. De privileg. l. 7. & Sylvestrum in Summa, verbo altare. q. 6. d al. de Buten. e Vid. l. fn. quam Bald. dicit esse singul. C. de jure sife.

CAP. XXXIII.

Quoad privilegium retentionis decimæ, semel novale semper est novale.

Idem Arelaten. Capitulo. (an. 1231.)

Consultationi vestræ b. r. quod terra, de qua non extat memoria, quod aliquando culta fuisset, redacta per Religiosos viros noviter ad culturam, perpetuo debet quoad immunitatem de non solvendis decimis novalium jure censi: cum alias nonnunquam contingeret indulgentiam de novalibus plus eis dispendii, quam utilitatis asserre.

TITULUS XXXIV. DE PURGATIONE CANONICA.

CAP. I.

Infamatus fide dignus per juramentum se purgat, alias secus: & censetur non idoneus enormiter peccans.

Ex Concilio Triburicen.

Notabilis a homo, vel ingenuus si in Synodo accusatus crimen negaverit, si fidelem eum esse sciverit, cum duodecim ingenuis se expurget. Si autem antea deprehensus fuerit in furto, aut perjurio, aut falso testimonio, non admittatur ad jurandum: sed ei sicut qui ingenuus non est, purgatio indicatur.

CAP. II.

Infamatus tertio monitus se non corrigens, usque ad purgationem ab officio suspenditur.

Ex Concilio Agathen.

Si quis Presbyter negligens vitæ suæ, pravis exemplis mala de se suspicari permiserit, & populus ab Episcopo juramento seu banno Christianitatis adstrictus infamiam ejus patefecerit, certique accusatores criminis ejus defuerint, admonetur b primo seorsum ab Episcopo, deinde sub duobus vel tribus testibus: & si non emendaverit, Episcopus eum publica increpatione admonet. Si vero nec sic se correxerit, ab officio suspendatur usque ad condignam satisfactionem, ne populus fidelium in eo scandalum patiat.

CAP. III.

Eriam Regulares purgant se de delicto secundum regulam canonicam.

Ex Concilio Melden. e

Moniales si libidinibus inservire accusentur, & manifeste detegi non valuerint, erga regulam suæ opinionis malam famam canonicè purgare cogantur.

CAP. IV.

Si delictum est probabile, non indicitur purgatio, alias secus. h. d. quoad titulam.

Ex eodem.

Si quis de gradu Ecclesiastico raptoribus alienarum sponfarum se consensorem, vel interventorem manifeste prodiderit, a proprio gradu repellatur. Et si verisimilibus exinde suspitionibus fuerit propulsatus, canonicè se expurget.

CAP. V.

Infamatus, contra quem crimen probari non potest, debet se purgare juramento de veritate: compurgatores vero de creditate.

Innocentius Papa d Aquilegen. Patriarchæ, & Manuan. Episcopo. (1213.)

Quotiens e Tridentinus Episcopus de Simonia impetitus sit, vos latere non credimus: sed accusatores

a Referunt Burch. l. 16. decret. c. 19. & Grat. sive Palea 2. q. 4. c. 15. & habetur c. 1. tit. de purg. vulg. in 1. compil. b Observa ordinem fratrum correctionis, de quo plene B. Th. 2. 2. q. 33. art. 3. 4. 5. & seq. c C. 70. in Conc. impressit, non c. 2. ut ajunt. Burch. l. 8. decr. c. 57. d al. Innoc. Pap. III. e C. 4. eod. tit. in 1. compil. Refert. Grat. sive Palea 2. qu. 4. c. quorients.

CAP. IX.

Sufficit, quod compurgator sit toleratus ab Ecclesia bonæ famæ, nec de crimine suspectus condemnatur.

Idem Vintonien. Episcopo. (an. 1181.)

Constitutus a in præsentia nostra P. Diaconus: [& inf.] Præterea illud nobis non modicam admirationem inducit, quod purgationem oblatam recipere noluit, nisi prius commendantes nomina singulorum, qui dictum P. purgare volebant, & de nationibus, & cæteris circumstantiis prius inquireret diligenter, tanquam esses ordinationes facturus: utinam sic discuteret ordinandos. Sane in purgationibus faciendis cum satis sit illis, qui pro purgando exhibent juramentum, secundum propriam conscientiam, & opinionem jurare, quod purgandus a crimine sit immunis, vel quod bonum exhibuit juramentum, si purgatores ab Ecclesia tolerentur, & sint bonæ famæ, in suis ordinibus ministrantes, nec in judicio pro crimine condemnati, proculdubio sunt absque ullius indagine admittendi.

CAP. X.

Propter magnitudinem criminis infamatus suspendi potest, nedum ab officio, sed etiam a beneficio, donec se purgaverit. Hoc primo. Et augetur propter hoc numerus compurgatorum. Hoc secundo. Ex causa interdum post purgationem præstitam suspenditur quis ad tempus. Hoc tertio. Et deficiens in purgatione punitur ut convictus. Hoc quarto.

Innocentius III. Senon. Archiepiscopo. (an. 1214.)

Inter sollicitudines b nostras illa debet esse præcipua, ut capiamus vulpeculas: (& inf. 1) Licet ergo Ecclesiastica constitutio tales ab officio tantum usque ad purgationem canonicam doceat suspendendos: quia tamen eum etiam a beneficio propter immanitatem criminis suspendisti, nolumus improbare: nec illud etiam improbamus, quod licet contra eum nullus accusator legitimus appareret, ex officio tuo tamen (fama publica deferente) voluisti plenius inquirere veritatem. Attendentes autem vulgatam infamiam, grave scandalum, & vehementem suspicionem ex testium dictis obortam, quæ contra Decanum facere videbantur, cum propter eorum quodlibet ei esset purgatio indicenda, & servantes justitiam, & mollientes rigorem purgationem ei quartæ decimæ manus sui ordinis duximus indicendam. Ipsum igitur ad te remittentes, ut ibi purgetur, ubi nocitur infamatus: mandamus, quatenus accitis c tecum Nivern. & Parisien. Episcopis indicam ei purgationem accipias: ita tamen, ut qui ad ejus purgationem processerint comprobendam, sint fide catholici, & vita probati, qui conversationem, & vitam ipsius non tam moderno tempore noverint, quam transacto. Purgatione vero recepta beneficium ei restituere non postponas. In poenam autem familiaritatis illius, quam cum hæreticis scienter habuisse dignoscitur, eum ab officio volumus manere suspensum, donec scandalum sopiatur, ita tamen ut publice familiaritatem hæreticorum abjuret. Præcipias insuper ei districte, ut in prædicta, & aliis villis circumpositis profiteatur, & prædicet fidem catholicam, ac confundat, & detestetur hæreticam pravitatem: sic deinceps vitam suam bonis adornans operibus, ut infamia convertatur in bonam d famam, & omne scandalum, & suspicio de Catholicorum mentibus deleatur. Quod si forsan in purgatione defecerit, eum Ecclesiasticæ disciplinæ mucrone percillas, & ab officio, & beneficio depositum ad agendam poenitentiam in arctum monasterium detrudere non omittas.

Y y

[1

a Cap. 6. eod. tit. in 3. comp. & post Conc. Lat. p. 8. c. 21. b Cap. 1. eod. tit. in 3. comp. c asserit. al. accersit, sed in Registr. & antiquis, ut est impressum. d Distio, bonam, deest in Registro, & plerisque antiq. exemplarib.

tores scriptum afferentes, testes secundum formam canonicam producere nequiverunt, scilicet quod Ecclesiam sancti Petri Presbytero P. dederit pro quatuor modis trumenti: [& inf.] Communi frat. nostr. consilio judicamus, ut tertia manu sui ordinis, & quarta Abbatum, & Religiosorum Sacerdotum de suprascripta simonia debeat se purgare. Porro purgationis tenor erit hujusmodi: Episcopus jurabit primum super sancta Dei Evangelia, quod pro Ecclesia S. Petri Presbytero P. danda, nec ipse per se, nec per submissam personam, nec aliquis pro eo se sciente pretium recepit: deinde compurgatores super sancta Dei Evangelia jurabunt, quod ipsi credunt eum verum jurasse.

(1 Quos ab eisdem Ecclesia Laicis accepit. Verum quoniam nec accusatores, nec testes secundum formam canonum, & sanctorum Patrum statuta in causa ipsa procedere potuerunt.)

CAP. VI.

Episcopus Parochianum suum infamatum compellit ad se purgandum, nisi ab eo legitime appellavit.

Alexand. III. Genuensi Episcopo. (an. 1172.)

Nos inter a alios: (& inf.) Quia nos t. Fr. consuleret voluit, utrum Episcopus Parochianum suum ad purgationem cogere possit: Consul. t. t. r. quod si de aliquo crimine publica laborat infamia, accusatore, & testibus deficientibus ad purgationem est per ipsum Episcopum compellendus: nisi forte super ipso ad superiorem Judicem duxerit appellandum. Sane si appellaverit, ejus parebit iudicio, ad ejus examen causam voluerit per appellationem transferre.

CAP. VII.

Compurgatores debent esse honesti, & nocum habere eum, quem purgant, nec debent a Judice, vel alio impediri: & deficiens in purgatione punitur, ut convictus.

Idem Gajetanen. electo. (an. 1172.)

Cum P. Manconella b Presbyter. [& inf.] Purgatores illius honestatis, & opinionis esse volumus, quod verisimile sit eos nolle amore, vel odio, seu obtentu pecuniæ pejorare. Ut autem idonei appareant, necesse est, ut ejus, quem purgare debent, vitam, & conversationem agnoscant. Deficientem vero in purgatione omni officio, & beneficio Ecclesiastico privare procuret: præcavens, quod si qui purgando in sua voluerint purgatione assistere, nullam eis malevolentiam, vel indignationem ostendas, nec eos impediatis, vel ab aliis, quantum in te est, impediri permittas.

CAP. VIII.

Absolutio facta secundum purgationem vulgarem non tenet: & ea non obstante potest indici de novo purgatio: & admittitur accusatio.

Lucius III. [an. 1181.]

Ex tuarum c intelleximus continentia literarum, quod cum H. Presbyterum (quia infamabatur de homicidio) a Sacerdotali officio suspendisses, prædecessoris tui literas tulit in medium, quibus apparuit eum iudicio aque frigidæ suam innocentiam purgavisse, & Episcopum suum eum literis absolvisse. Quia vero peregrina iudicia sunt inhibita, purgationem, quam præstitit, sufficere non putantes mandamus, quatenus si accusatores idonei non apparuerint, ut cum septima, aut quinta manu sui ordinis [sicut expedire cognoveris] per purgationem canonicam innocentiam suam ostendat, sibi injungas: quam cum præstitit, suspensionem sine difficultate relaxes, & eum testimonii boni virum annuncians, ab infamia homicidii, nullius contradictione, vel appellatione obstante absolvas.

a Cap. 4. tit. de offic. & pot. præl. & jud. ord. in 1. comp. & Cap. 7. eod. tit. de purg. can. in 1. comp. b Cap. 12. eod. tit. de accusat. in 1. comp. c Cap. 5. eod. tit. in 1. compil. & post Conc. Lat. sub Alex. III. p. 51. c. 50.

Tom. II.